

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.043 van 1 april 2004
in de zaak A. 145.288/XII-4005.**

In zake : 1. Dominique DEGROS,
 2. Linda SCHEVERNELS,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat J.-M. Hauspie,
 kantoor houdende te 1030 Brussel,
 A. Reyerslaan 46

tegen :

de SCHOLENGROEP BRUSSEL,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. Stommels,
kantoor houdende te Antwerpen,
Britselei 3, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Dominique Degros en Linda Schevernels, op 15 december 2003 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 oktober 2003 van de raad van bestuur van de Scholengroep Brussel om, op advies van de beroepscommissie, de beslissing van de algemeen directeur te handhaven waarbij Werner Boualane niet langer wordt toegelaten in het opvangcentrum en het internaat van Neder-Over-Heembeek;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekers de vernietiging vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. Mareen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-M. Hauspie, die verschijnt voor verzoekers, en van advocaat M. Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende zijn :

Werner Boualane, pleegzoon van verzoekers, heeft een matige tot ernstige mentale handicap en is bovendien gekenmerkt door een zeer ernstige ADHD-problematiek. Hij wordt door het ministerie van sociale voorzorg in het kader van de verhoogde kinderbijslag erkend voor een handicap met een blijvende ongeschiktheid van 66%, later verhoogd tot 80%. Omwille van deze problematiek wordt hij sedert 1995 opgevangen op het internaat van de Heemschool te Brussel. Gedurende de weekends en de vakantieperiodes verblijft hij in het opvangcentrum in De Haan.

Bij het begin van het schooljaar 2002-2003 wordt Werner Boualane naar het buitengewoon secundair onderwijs van de Heemschool geïoriënteerd , en “sedert kort ook [kan hij er] aanspraak maken op de diensten van het Opvangcentrum [Neder-Over-Heembeek]” -aldus het verzoekschrift dat geen datum preciseert. In de nota heet het dat hij “[s]inds begin 2003” in de weekends en de vakantieperiodes naar het opvangcentrum van het MPI Neder-Over-Heembeek gaat.

Op 4 augustus 2003 doet zich een incident voor waarbij Werner Boualane blijkbaar zijn chambrette beschadigt of vernielt.

Met een brief van 28 augustus 2003 deelt de directeur van het MPI aan verzoekster onder meer mee :

“Wat de opname in het internaat en opvangcentrum van het MPI-Heemschool 1 betreft moet ik U melden dat dit na de herhaalde gedragsproblemen van Werner niet meer mogelijk is daar ik bij eventuele woede-aanvallen van Werner de veiligheid van de andere kinderen EN het personeel niet meer kan waarborgen.

Zoals uw dokter - Mevr. Yvette De Backere - zelf schrijft, heeft Werner nood aan een prikkelarme omgeving en dit kunnen wij binnen onze huidige structuur en met de huidige omkadering van personeel niet aanbieden”.

Op 11 september 2003 heeft verzoekster een gesprek met de algemeen directeur van de scholengroep. Vervolgens dient verzoekster klacht in tegen de beslissing bij de voorzitter van de raad van bestuur.

Na verzoekster te hebben gehoord adviseert de beroepscommissie op 6 oktober 2003 “om de klacht van verzoekende partij ongegrond te bevinden” op grond van de volgende motivering :

“Na de herhaalde gedragsproblemen van Werner is het niet meer mogelijk bij eventuele woede-aanvallen van Werner de veiligheid van de andere kinderen en het personeel te waarborgen.

Zijn dokter mevr. De Backere schrijft dat Werner nood heeft aan een prikkelarme omgeving en dit kan door het MPI Neder-Over-Heembeek binnen de huidige structuur en met de huidige omkadering van personeel niet aanbieden.

De gedragsproblemen van Werner wegen ernstig door. Hij heeft veel aandacht nodig, maar dat kan het MPI Neder-Over-Heembeek niet geven : personeelsomkadering is daarvoor niet groot genoeg”.

Op 7 oktober 2003 deelt de algemeen directeur aan verzoekster mee dat hij op basis van dit advies de beslissing van de directeur handhaaft en de klacht ongegrond verklaart.

Op 9 oktober 2003 tekent verzoekster beroep aan bij de voorzitter van de raad van bestuur tegen deze beslissing. Diezelfde dag nog wordt zij gehoord door de raad van bestuur, die vervolgens besluit “de eerdere beslissing van de algemeen directeur, op basis van het gemotiveerd advies van de beroepscommissie en [verzoekster] meegedeeld in zijn brief van 3 oktober 2003, te handhaven”. De raad van bestuur motiveert die beslissing als volgt :

“1. De verdere aanwezigheid en het onvoorspelbaar gedrag van Werner in het internaat en het opvangcentrum van het MPI Neder-Over-Heembeek zou de veiligheid van de andere kinderen en het personeel in het gedrang brengen. Uw zoon werd trouwens bij het begin van het schooljaar 2002-2003, op advies van de klassenraad, van het lager onderwijs (MPI) naar het BUSO georiënteerd omwille van zijn overactief en onvoorspelbaar gedrag op de speelplaats van het

MPI, dat een gevaar inhield voor andere, kleinere kinderen. Het BUSO beschikt immers over een eigen, grotere speelplaats.

2. Het risico op gevaarlijk gedrag voor anderen is zowel aanwezig in het internaat van het MPI Neder-Over-Heembeek als in het opvangcentrum, waar hij tijdens het weekend geconfronteerd wordt met type 3-kinderen, die zijn lage frustratietolerantie op de proef stellen.

3. Op basis van de beperkte personeelsomkadering in zowel het internaat als het opvangcentrum, kan het MPI Neder-Over-Heembeek aan uw zoon niet de prikkelarme omgeving garanderen waaraan hij nood heeft.

Omdat op basis van de beschreven gedragsproblematiek van uw zoon bij de leden van de Raad van Bestuur het vermoeden is gerezen dat uw zoon mogelijk zou kunnen worden geheroriënteerd naar een onderwijstype dat zich toespitst op gedragsproblemen, draagt de Raad van Bestuur de algemeen directeur op de directeur van het CLB Halle te contacteren, die op zijn beurt deze eventuele heroriëntering van uw zoon naar een aangepast onderwijstype moet aankaarten bij het CLB dat bevoegd is voor de instelling waar hij momenteel verblijft.

De Raad van Bestuur geeft wel toe dat de communicatie van de heer Dewit met uzelf, na het incident op 4 augustus 2003, gebrekkig verlopen is. Ik heb de heer Dewit hier reeds formeel op gewezen.”.

Met een 13 oktober 2003 gedateerd en aangetekend schrijven wordt verzoekster van deze beslissing kennis gegeven;

Overwegende dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekers, wat de tweede voorwaarde betreft, in het inleidend verzoekschrift uiteenzetten dat de bestreden beslissing voor hen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel betekent om volgende redenen :

“Door het willekeurig optreden van verweerster en door het gebrek aan keuzemogelijkheden (een vrij M.P.I kan niet) zijn verzoekers verplicht om Werner naar West-Vlaanderen te brengen: op school in Oostende, internaat en opvang in Den Haan, dit wil zeggen 200 km. van huis.

Door deze grote afstand dreigt de relatie tussen verzoekers en Werner te verwateren : het is onmogelijk om Werner o[m de] 14 dagen naar huis te laten

komen, gezien de afstand en gezien de onregelmatige uurroosters van verzoekers.

Door de handicap is telefonisch contact ook zeer moeilijk

Verzoekers voelen duidelijk bij Werner dat hij lijdt onder de situatie, terwijl zijzelf ook op hun honger blijven zitten aangezien de affectieve relatie zeer sterk is.

Daar waar ze in het verleden goede resultaten boeken om Werner te helpen om zijn handicap in de mate van het mogelijke te beheersen, stellen zij zich gewetensvragen over zijn verdere ontwikkeling.”;

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daar tegenover stelt dat de beweerde grote afstand tussen school en huis geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is omdat verzoekende partijen beroep kunnen doen op gratis vervoer, dat het niet eens nodig is dat de pleegouders hun pleegzoon wegbrengen naar West-Vlaanderen en dat hij door het gratis leerlingenvervoer aan het begin en aan het einde van de week wekelijks thuis kan zijn; dat volgens de verwerende partij voorts de onregelmatige uurroosters van verzoekers, een moeizaam telefonisch contact, of het feit dat een vrij M.P.I. niet zou kunnen, wat verzoekende partijen niet aantonen, geen nadeel is dat uit de bestreden beslissing voortvloeit, dat de onregelmatige uurroosters er ook voordien waren, wanneer hun pleegzoon in Neder-over-Heembeek verbleef en dat hij toen ook niet om de veertien dagen naar huis kwam; dat tenslotte volgens haar het verwateren van de affectieve relatie bijzonder gerelativeerd dient te worden, dat het immers meer dan eens gebeurd is dat verzoekster op bezoek kwam in het opvangcentrum, maar de jongen niet eens wenste te zien en enkel wat speelgoed gaf, dat vooraleer hij in Neder-over-Heembeek verbleef, hij tijdens weekends en schoolvakanties jaren naar het opvangcentrum in De Haan ging;

Overwegende dat verzoekers het voorliggend beroep enkel in eigen naam en niet namens hun pleegzoon hebben ingediend en dan ook terecht het beweerde nadeel dat voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel voornamelijk aanvoeren in zoverre het op henzelf te betrekken is; dat de aangehaalde uiteenzetting in wezen rust op de materiële ongemakken van de verplaatsing met de wagen en op het morele nadeel wegens de lange afstand tussen de nieuwe school en opvangplaats van hun pleegzoon tot hun woning, en de weerslag van dit alles op de relatie die zij hebben met hun pleegzoon; dat die afstand inderdaad groot is en een dergelijke verplaatsing niet evident; dat dit het aangevoerde nadeel evenwel niet zonder meer ernstig maakt; dat de Raad immers oog heeft voor volgende elementen die het nadeel relativeren; dat verzoekers het bestaan niet betwisten van gratis leerlingenvervoer, in welk geval zijzelf in het geheel geen verplaatsingsongemakken hebben; dat zij ter terechtzitting weliswaar repliceren dat

voor die busrit geen begeleiding of minstens geen adequate begeleiding voorhanden is en dat er “vaak incidenten” zijn; dat die beweringen door de verwerende partij even stellig worden ontkend; dat de stelling als zou het beschikbare leerlingenvervoer voor verzoekers geen haalbare optie zijn bijgevolg door de Raad niet beoordeeld kan worden, nu verzoekers nalaten daarvoor concrete en controleerbare feiten voor te leggen; dat, voor zover de Raad rekening zou mogen houden met het eventuele nadeel van zo een lange busrit voor Werner Boualane, vastgesteld moet worden dat deze laatste volgens de stukken van het administratief dossier, toen hij in de weekends en vakantieperiodes voorheen ook naar het opvangcentrum in De Haan ging, er ook met de bus naar toe werd gebracht; dat ten slotte de relativerende opmerkingen van verwerende partij over de bestaande affectieve relatie als volgt steun vinden in het administratief dossier; dat in dat verband een intern verslag van de beheerder van 30 juni 2003 over de relatie ten opzichte van thuis vermeldt: “Werner gaat om de 3 weken pas naar huis”, en een verslag van de hoofdopvoeder van het opvangcentrum eveneens met betrekking tot de relatie ten opzichte van thuis stelt: “Werner ging tijdens weekends en vakantieperiodes (Herfst-Kerst-Krokus-Pasen-verlengde weekends en Zomerverlof) nooit naar huis zonder enig bezoek!! Wel bracht de pleegmoeder geregeld cadeaus en snoepgoed maar ze wenste Werner niet te zien ! En dan was het onze taak om die cadeaus en/of foto’s (van zijn hond o.a.) te overhandigen wanneer Werner ‘braaf’ (citeer moeder) was. Geregeld kreeg Werner woedeaanvallen wanneer hij deze cadeaus dan in ontvangst mocht nemen (wetende dat ze van mama kwamen maar dat hij moeder niet kon zien) zodat we dan uiteindelijk, om problemen te vermijden, die cadeaus e.a. niet meer gaven. We besloten dat moeder de cadeaus zelf moest overhandigen aan Werner wanneer hij dan thuis was [...]”; dat die verslagen geenszins vermogen het bestaan van een affectieve band tussen verzoekers en hun pleegzoon zomaar tegen te spreken, mede gelet op de onregelmatige werkuren van beide verzoekers; dat zij evenwel twijfels wekken over de beweerde impact van de bestreden beslissing op die relatie, nu er in het verleden blijkbaar evenmin een dergelijke regelmaat en intensiteit van contacten bestond; dat hoe dan ook deze opmerkingen ter terechtzitting door verzoekers niet worden tegengesproken, laat staan weerlegd; dat, ten slotte, in de mate waarin verzoekers als nadeel de weerslag van de bestreden beslissing op de ontwikkeling van hun pleegzoon aanvoeren, hun “gewetensvragen” en wat zij “voelen” door geen concrete gegevens wordt ondersteund en bijgevolg door de Raad als loutere hypothesen moet worden beschouwd;

Overwegende dat, al hetgeen voorafgaat in acht genomen, het door verzoekers aangevoerde nadeel niet het ernstig karakter vertoont zoals vereist door artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat niet is voldaan aan een van de cumulatief gestelde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een april 2004, door :

de HH.	G. VAN HAEGENDOREN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

G. VAN HAEGENDOREN.